

Küçük Teşekkür Ağacı

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Teşekkür Ağacı

Yavuz DEMİRKİRAN

Neşeli bir köy meydanının tam ortasında, neredeyse hiç büyümeyen küçük bir ağaç duruyordu. İnce ve küçüktü, sadece birkaç solgun yaprağı vardı. Köylüler her gün yanından bakmadan geçip giderlerdi. Ama yedi yaşındaki Anna sık sık durup ona bakardı. Üzerinde beyaz papatyalı hardal sarısı bir elbise ve kırmızı kanvas ayakkabılar vardı. Ela gözleri merakla parlıyordu.

Her sabah, hasır şapkalı ve zeytin yeşili tulumlu uzun boylu bir bahçıvan çiçekleri ve küçük ağacı suları. Adı Bay Tomas'tı ve sessizce çalışır, teşekkür beklemezdi. Anna okula giderken yeşil çantasından onu izlerdi. Yuvarlak gözlüklerinin arkasında sevecen koyu gözleri ve gür gri bir bıyığı vardı. Çalışırken mırıldanırdı.

Parlak bir sabah Anna seke seke bahçıvanın yanına gitti. 'Çiçeklerle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim,' dedi gülümseyerek. 'Meydanı çok güzel yapıyorlar.' Bay Tomas şaşırdı, sonra kırışık yüzü sıcak bir gülümsemeyle aydınlandı. 'Eh, ben teşekkür ederim, küçüğüm,' dedi. Tam o anda küçük ağaçta minicik, parlak yeşil bir yaprak belirdi.

Anna soluğunu tuttu. 'Gördünüz mü?' diye sordu. Bay Tomas gözlüğünü burnunun üstüne itti ve baktı. 'Bu kadar hızlı büyüdüğünü hiç görmemiştim,' diye fısıldadı. Anna yeni yaprağa usulca dokundu. Yumuşak ve sıcaktı. 'Belki teşekkür etmek onu büyütmüştür,' dedi. Bay Tomas kıkırdadı. 'Belki de,' dedi. 'Belki de.'

Anna fikrini denemeye karar verdi. İnsanların teşekkür etmeyi ne sıklıkla unuttuğunu fark etmeye başladı. Fırıncı herkese sıcak ekmek veriyordu ama kimse ona teşekkür etmiyordu. Belediye başkanı meydanı düzenliyordu ama kimse tek kelime etmiyordu. Anna insanların iyi kalpli olduğunu ama iyiliklerinin fark edilmediğini gördü. Bunu değiştirmek istedi.

Ertesi gün Anna fırıncıya gitti. Fırıncı kısa ve tombuldu, kızıl saçları sıkı bir topuz yapılmıştı ve önlüğü un içindeydi. 'Lezzetli ekmek için teşekkür ederim,' dedi Anna. 'Bütün köyü doyuruyorsunuz!' Fırıncının mavi gözleri parladı. 'Ay, ben teşekkür ederim, canım!' dedi, gamzeli gülümsemesi iyice genişledi. Dışarıda ağaçta ikinci bir yaprak belirdi.

Fırıncı o kadar memnun oldu ki müşterilerine teşekkür etmeye başladı. 'İyiliğiniz için teşekkür ederim,' dedi yaşlı bir adama. 'Sabırla beklediğiniz için teşekkür ederim,' dedi bir anneye. Köylüler önce şaşırdı, sonra mutlu oldu. Ve her teşekkürle küçük ağaç biraz daha büyüdü. Dalları daha da yükseldi, yaprakları daha koyu bir yeşile döndü.

Anna fırıncıyı Bay Tomas'a anlattı. 'İşe yarıyor!' dedi. 'Biri teşekkür ettiğinde ağaç büyüyor.' Bay Tomas başını salladı. 'Minnettarlık güçlü bir şeydir,' dedi. 'İnsanlara görüldüklerini hissettirir.' Haberi yaymaya karar verdiler. Anna meydanı temiz tuttuğu için belediye başkanına teşekkür etti, Bay Tomas da çiçeklerin yanında uslu uslu oynadıkları için çocuklara teşekkür etti.

Ama belediye başkanı ağacı ilk başta fark etmedi. Uzun ve genişti, lacivert bir paltosu ve pirinç düğmeleri vardı. Hep meşguldü ve gururluydu. Anna ona anlattığında, 'O küçük ağaç mı?' dedi. 'Sadece bir merak işte.' Anna kaşlarını çattı. 'Ama teşekkürler sayesinde büyüyor,' dedi. Belediye başkanı sadece omuz silkti ve uzaklaştı.

Yine de Anna ve Bay Tomas insanlara teşekkür etmeye devam ettiler. Fırıncı buğdayı için çiftçiye teşekkür etti. Çiftçi güneşe ve yağmura teşekkür etti. Çocuklar öğretmenlerine teşekkür etti. Köy teşekkürlerle doldu. Ağaç daha da uzadı ve genişledi, dalları meydanın üzerine yeşil bir şemsiye gibi yayıldı. İnsanlar altında toplanmaya başladı.

Bir gün belediye başkanı ağacın altında durup köylülerin birlikte gülüp sohbet etmelerini izledi. Herkesin ne kadar mutlu olduğunu gördü. Anna'nın meydanı düzenlediği için ona nasıl teşekkür ettiğini ve kendisinin onu nasıl görmezden geldiğini hatırladı. İçini bir suçluluk hissi kapladı. Köylülere emekleri için hiç teşekkür etmemiştir. Bunu değiştirmeye karar verdi.

Belediye başkanı ağacın altındaki bir banka çıktı. 'Arkadaşlar!' diye seslendi. Herkes döndü. 'Hepinize teşekkür etmek istiyorum. Köyümüzü güzelleştirdiğiniz için teşekkür ederim. İyiliğiniz ve emeğiniz için teşekkür ederim.' Köylüler alkışladı. Ve o anda ağaç yüzlerce yeni yaprakla doldu. O kadar uzadı ve genişledi ki köyün en görkemli ağacı oldu.

Anna Bay Tomas'a sarıldı. 'Başardık!' dedi. Belediye başkanı yanlarına geldi ve ellerini sıktı. 'Bize gerçekten neyin önemli olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim, Anna,' dedi. 'Ve sessiz ilginiz için teşekkür ederim, Bay Tomas.' Bütün köy alkışladı. Küçük teşekkür ağacı esintide sallandı, yaprakları yumuşak bir alkış gibi hışırdadı.

O günden sonra köyün insanları teşekkür etmeyi hiç unutmadılar. Büyük ve küçük şeyler için birbirlerine teşekkür ettiler. Ağaç görkemli kaldı, bir nezaket simgesi oldu. Çocuklar dallarının altında oynadı, yaşlılar gölgesinde dinlendi. Minnettarlığın ve nezaketin dostlukları büyüttüğünü hatırlatan bir simgeydi, tıpkı küçük teşekkür ağacı gibi.

Anna sık sık Bay Tomas'la ağacın altında otururdu. 'Biliyor musunuz,' dedi, 'ağaç teşekkürler sayesinde büyüdü ama asıl sihir insanlardaydı.' Bay Tomas gülümsedi. 'Evet,' dedi. 'Minnettarlık dostlukları ve toplulukları güçlendirir. Herkesin değerli hissetmesini sağlar.' Köylülerin gülümsemelerini ve teşekkürlerini paylaşmalarını izlediler, ağacın yaprakları güneşte parıldadı.

Yani eęer bir gn o ky meydanını ziyaret ederseniz, byk teęekkr aęacını arayın. Dallarını ykseklere uzanır ve yaprakları her teęekkrle fısıldar. Ve dikkatle dinlerseniz, Anna'nın sesini duyabilirsiniz: 'Bu hikyeyi okuduęunuz iin teęekkr ederim.' Unutmayın, basit bir teęekkr byk bir fark yaratabilir—tıpkı kk teęekkr aęacı iin olduęu gibi.